

Tas, ko mēs saucam par realitāti, ir vai nu formāls pieņēmums vienā gadījumā, vai subjektīvs pārpratums otrā. Kā viens tā otrs rada nosacītības. Apziņas impulss šādā nosacītību laikā vienmēr izpaužas kā paradokss. Paši par sevi šie paradoksi ir daudz mazāk pārsteidzoši, nekā šo paradoksu olnīgi bezpersoniskais raksturs. Tas tad arī norāda uz aptuvenā esību. Jā, tikai norāda- ~~nav~~ ^{nav} rīcība nav neviena fakta, nav pierādījumu, nav koordināšu. Formāli to nevar noskaidrot, subjektīvi- var kļūties. Pilnīgs garantiju trūkums.

Kas to spēj kompensēt?

Tikai paļā vība. Paļāvība- tas ir ļoti būtiski.

Identitātes cietums.

Norādīt uz aptuveno

Ritua li elpojot

Ejot uz Bolderāju.

Ritua smā vicinot zaru

Dejojot acu deju

I440

Labajā pusē aug labās puses niedres, kreisajā pusē augs citi stadi.

Noslēpums, Tas pats sevi glabā. Kā zaķis stepē. Pietuvinātā māksla mums piedāvā atslēgas, nenorādot, kuras durvis ar tām slēdzamas. Vai arī sakot- Ar šo atslēgu var atslēgt tikai šīs durvis. Un ar citām arī. Tikai šīs.

Aptuvenā māksla tā nedara. Tā tikai atgādina, ka durvis nekad nav a izslēgta ar un jebkuras no tām ir izejamas.

Piemēram:

Durvis "JORD".

Kurmis tieši tikpat precīzi realizē impulsus, kā high-tech's. Visla bākais budists kurmis.

Brīvības jēdziens cilvēces vēsturē ir radījis ārkārtīgi daudz pārpratumu. Mēs ceram, ka tieši tas pats notiks arī ar aptuvenā jēdzienu- aptuvenajā aptuvenā jēdziens nepastāvēs. Bet pašreiz tas mums ir tikpat nepieciešams, cik nenovēršams.

Arī pārpratumi.

Tādi noteikti radīsies un tiem ir jārodas. Tas ir vienots reakcijas process.

Pūķis- ekska vators.

Pulsācija starp irracionālo un utilitāro- aptuvenais atklājas kā robeža starp divām pozīcijām.

Kā robeža starp jebkurām pozīcijām.

Robeža un centrs ir jebkuras vides galvenie raksturotāji.

Vidi mēs varam definēt tikai definējot tās robežas.

Attiecības starp centru un perifēriju ir vienas struktūras pamats.
Starp sirdi un ādas ārējo slāni.

Mēs identificējamies ar robežām.

Mēs orientējamies centra un perifērijas attiecībās.

Identifikācijas un orientācijas procesi vada un virza visas
mūsu darbības.

Aptuvenības izplūdušās robežas.

Neasās centra un perifērijas fokusācija.

Jo neasāk mēs redzam centru, jo tuvāk esam aptuvenam.

Absolūti neasās aptuvenības robežas.

Robežas var iznīcināt tās sadalīt. Erosa un Fantosa neatde
lā mīla. Mīlas un nāves dualisms. Saplūstot kopā ar otru cilvēku
mēs nogalinām savu "es". Tas ir radikāls solis-nogalināt. Tā ir
disidentifikācija.

Otrs saplūšanas ceļš ir caur aptuveno. Caur centra neaso
fokusu, caur aptuvenības izsmērētajām robežām. Šajā gadījumā
nav jāpārdsīvo Fēniksa komplekss. Neasajai saplūšanai ir bezga-
līgs tilpums. Visa zemeslode. Tas ir autopoētisks process.

Neoteiktības siks apraksts visprecīzākajās koordinātēs.

Labilitātes konkrēta fiksācija absolūtā stabilitātes trū-
kumā.